

מאורת שלום

קריית ארבע עיה"ק תברון . ת.ד. 88 מיקוד 90100

כתובתנו באינטרנט- <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - info@ohrshalom.net

העלון מוקדם זמיון נשמת אלוני שרנבא בשאלת איכותה היו"ד

ציאת שבת / שעון קיץ		כניסת שבת / שעון קיץ	
חברון י-ם	ת"א ב"ש	חברון י-ם	ת"א ב"ש
19:37	19:36	18:29	18:37

פרשת תזריע - מצודע

א' אייר תשס"ו גיליון מספר – 86 שנה שנייה

רבי אברהם
נחליאל ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

שרה בת חיים ז"ל
לולה בת זלמן
ניסים ז"ל

העלון מוקדם
לרפואת

הרב נתן
חזקיה בן חיה

העלון מוקדם
לרפואת נעמי בת
שולמית

העלון מוקדם
לרפואת משה
ישראל בן
שולמית עדינה

העלון מוקדם
לברכת זש"ק
למרת שירית בת
גילה

העלון מוקדם
לברכת זש"ק
למרת אליז
שולמית בת חוה

העלון מוקדם
לברכת זש"ק
למרת מלכה בת
לאה

מאורת הפרשה פטפוטי דברים

"נגע צרעת, פי תהיה באדם; והובא, אל-הכהן ונאם הכהן, והנה שאת-לבנה בעור, והיא, הפכה שער לבן; ומחית בשר חי, בשאת. צרעת נושנת הוא בעור בשרו, וטפאו הכהן"¹

שורש החטאים משתרשים מפאת חטא אדה"ר, ושורש החטא היה מצד התנשאות "הנחש השיאני"¹ אשר זה גורם לפגם הברית, וזה כוונת הכתוב "ומחית בשר חי בשאת" הינו כי חטא בש"ר ח"י פגם יסוד נמשך משאת, מגאוה, בחינת "צרעת נושנת הוא" צרעת ישנה שנמשכה מעץ הדעת ט"ר, והוא שרמזה לנו התורה "בש"ר ח"י בשאת", היינו מספר "בשר – חי" עם מילת "בשאת" עולה "אתרוג – חיטה – גפן – תאנה" שהם כל הדעות שאמרו ר"ל לדעת איזה פרי היה באותו עץ הדעת ט"ר.

וידוע כי עיקרה של הצרעת היא בעניין רגילות הלשון והדיבור בגאוה והתנשאות על אדם אחר, ויש מקום לתשובה ולטהרה גם בעניין חמור זה, ע"כ אמרה תורה "וצנה, הכהן, וקח למטה שתי צפרים חיות, קהרות"¹ ופרש"י "לפי שהנגעים באים על לשון הרע שהוא פטפוטי דברים, לפיכך נזקק המצודע לטהרתו לצפרים שמפטפיין" [עי"ש]

ויש להבין את דברי רש"י, ברמז כי שתי צפרים היינו ב' פעמים "צפר" גימטרייה תש"מ [740] ר"ת של "מדבר – שקר – תרחק" כי קרבן זה בא לתקן פגם לשון הרע שנקרא שקר, ועיקר תיקונו הוא ביום השבת, שאז רחוק האדם משקר בשל קדושת השבת שמשפעת עליו משורש הבריה, ומנקדת המאציל בהוב"ש, אשר אפילו עם הארץ אימת השבת עליו וירא לשקר, [ורמז לזה יש במאכלי שבת מ"ן בהם] אשר מ"ן במ"ם רבתי, גימטרייה תש"ם ר"ת מדבר שקר תרחק.

הרי שמתקן בשבת את פטפוטי לשונו הרע שדיבר ואמר "חיות טהורות" היינו "אמרות טהורות"¹ כי על המילים "ויהי האדם לנפש חיה"¹ תרגומם "לרוח ממללא"¹ אשר שבת יומא דאורייתא "אמרות טהורות". [שם]

והנה, שבת ר"ת "שגורה תפלתו בפי" כי מבואר בזוהר הקדוש¹ "כי מאן דאית ביה לישנא בישא צלותיה חא אעלת קמיה דקוב"ה עד דאיתהדר בתשובה, דכתיב "ביום טהרתו והובא אל הכהן"¹.

והנה שבת ר"ת "שבת בו תשוב" וע"י התשובה תפלתו שגורה בפיו שנעשית "גדפיך לתפלתו לעלות מעלה, ויש לרמז אשר לזה הוצרך המטהר צפרים, שיש להם כנפיים ומפטפים לרמז לפטפוטי שהיו על דרך השליה, ובתשובתו יהיו "אמרות טהורות" ולכן אמר הכתוב "ושלח את הצפר החיה על פני השדה" רמז לנשמה יתירה שמקבל האדם שקדושת השבת מצויה בו

ובמחשבותיו ומכין עצמו ביראה לקבלת הקדושה "פני שבת נקבלה". כי בערב שבת באה הנשמה היתירה "משדה חקל תפוחיך" לכן "צפר חיה שדה" עולה מספר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" שרומז על סוד שלמות כנפי החיות שזוכה לזה ע"י התשובה ומעלה את תפלתו וזוכה לדברים הרבה.

"רבי שמעון אומר : המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר, מה נאה אילן זה, ומה נאה ניר זה , מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו" [אבות ג' ט]
כל הלומד על משנה זו יתמה וישתומם וכי בשביל שאמר : מה נאה אילן זה" יתחייב בנפשו?

ברם, י"ל שבתוכן המשנה מסתתר גם רעיון נשגב על אופן פעולת האדם וירידתו. והוא ע"פ מה שביארו רז"ל [בכמה וכמה מקומות] שמעלת האדם בזה שהוא נבדל מכל הנבראים והוא קונה את שלמותו ע"י מעשיו וכוח תורתו "זאת התורה" שמרוממת אותו אל על, עד כי יתעלה יותר מכל מלאכי מעלה. מפאת שכן יצרו היוצר יתברך, שיהיה בבחינת "הולך" במדרגתו דהיינו שהוא דוגמת כל המציאות מעצם זיקתו של היוצר.

כאשר ראינו בדברי התורה [בראשית, א', כ"ו] "ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמנו" כי בכך הייתה כוונת האלוה ב"ה שיהיה דוגמת כל המציאות מעצם זיקתו ונתן לו את הבחירה שיהיה "הולך" ומנהיגה כרצונו ובבחירתו. אולם הן אמת שהוא דוגמת כל המציאות ונתן לו הקב"ה את הבחירה שיהיה "הולך" ומנהיג אבל סוף כל סוף כמה יורד האדם במדרגתו, כשהוא יוצא מגדר בחירתו לעשות ככל אשר תאוה נפשו. אמנם, הכרח לא יגונה הוא שאדם צריך לאכילה ושתיה וכדומה לחיותו, ולכן ומתר לו בעניין זה "לירד" ממדרגתו אבל אל יצא מגדרו שיחסר ממהותו כלל.

והוא שמצינו בדברי רז"ל [סנהדרין ל"ח,א] ש"אם תזוח דעתו של אדם אומרים לו יתוש קדמך" דהיינו שאינו יכול לכבוש ולצמצם את ישותו, אלא איזה כוח נפשי דוחה ומעורר אותו לצאת מגדר בחירתו לעשות ככל אשר תאוה נפשו, אז אומרים לו "יתוש קדמך" הן אמת שאתה דוגמת כל המציאות ונתן לך הקב"ה את הבחירה לחיותה ולהנהיגה כרצונך וכבחירתך, אבל מה נעשה בסופו של דבר? הרי לא נחסרה ממהותך דבר.

אבל היתוש אותו הכח שנתן בו הקב"ה מוגבל בו, ואעפ"כ אינו יוצא מגדרו ומנטייתו, כך שיחסר ממהותו דבר, הכי מהותו לא חשובה יותר ממהותו של האדם ?
ולכן אמר רבי שמעון [במשנה] "המהלך בדרך ושונה" היינו שהוא אדם שיש בו בחינת "הולך במדרגתו" "ומפסיק ממשנתו" לשם צרכי ההכרחיים, אמנם אם הוא אומר "מה נאה אילן זה, ומה נאה ניר זה" כלומר שהוא מעורר את עצמו לצאת מגדרו, שהרי כלל המציאות מצויה בו [דצח"מ] על מנת ליהנות מן העולם הזה ככל אשר תאוה נפשו, "מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו" מפאת שנחסר ממהותו

הגאון רבי מאיר-שמחה מדווינסק (בעל 'אור שמח') הוזמן לערוך את החופה של אחד מתלמידיו החביבים, שהיה כוהן. בסעודת החתונה, כשנתכבד לשאת דברי ברכה, איחל לחתן שיתקיים בו "וקמץ הכוהן ממנה".

תמהו הנוכחים לפשר הברכה הבלתי-מובנת. פירש רבי מאיר-שמחה: חז"ל אומרים שכאשר אדם נושא אישה, שואלים אם נתקיים בו 'מצא' או 'מוצא' – "מצא אישה מצא טוב" או "מוצא אני את האישה מר ממות".

ההבדל בין 'מצא' ל'מוצא' הוא בניקוד של האות מ – ב'מצא' הניקוד הוא בקמץ וב'מוצא' מנוקדת ה-מ בחולם. איחלתי אפוא לחתן שיתקיים בו "וקמץ הכוהן ממנה" – שיזכה ל"מצא אישה מצא טוב".

השכבת בוקר ציצית ותפילין [חלק א]

- א. רבותינו ז"ע היו מקפידים להיות ערים במחצית השנייה של הלילה ותמיד היו פתחילים בעבודת קודשם לפני עמוד השחר, ולופדים עד שהאיר היום.
- ב. לפני הלימוד היו אופרים ברכת ענט"י, אשר יצר, ואלוהי נשעה..
- ג. בברכת אשר יצר אפרו: שאם יפתח אחד מהם או אם יסתם וכו', אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת ברוך וכו'.
- ד. בנוסח אלוהי נשעה אפרו: אלוהי נשעה שנתת בי טהורה, אתה בראתה וכו'.
- ה. אחר כך אפרו בקשה זו: "אל אלוהי הרוחות אלוהי ישראל שליט בעליונים ובתחתונים תן בי כוח לעבודתך ולתורתך שיקויים בי פקרא שכתוב בכל עת יהיו בגדיל לבנים ושמן על ראשך אל יחסר, ואהיה כלי פוכן לקבל נפש רוח ונשעה אשר נפחת בי כדי שאחזור לעתיד לפקור שחצבת נשפי ורוחי ונשפתי פשם, שלא אכלם בעולם הזה ולא אבושד בעולם הבא, ולהיות פוכן ופזופן פאותם הנחילים לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כלו אופר כבוד אפן.
- ו. אח"כ אפרו ברכת התורה אפרו "הערב" בלי "ואו" ואפרו "ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל".
- ז. לרבנותינו היה טלית קטן פיוחד לשינה, ורבי ברוך ה"ד היה הולך לפעמים לפקוזה לטבול עם אותו טלית קטן הפיוחד לשינה.
- ח. הטלית קטן היה לובש על בגדיו תחת הבגד העליון.
- ט. לצהרי"ב היה ספר כתוב על קלף, שכתב סופר על פיו, והיו בו כפה תפלות, קטעים פתיקוני הזהר, פישערי ציון, ותתפלל חנה, רבון כל העולמים, [פזוכר בהקדפת דפישק אליעזר ח"א] אנא בכת, שלישת תריסין הן, ופישניות טהרות, ויהי רצון פהרה"ק אליפלך עליוענסק, והיה פתפלל פתוכו לפני התפלה. והיתה תפלה זו של קודם התפלה קרוב לשיעתיים, וכן נהגו רבותינו פהרה"ש ופה"ב אחריו.
- י. בהקדפה לזוהר חי כתב שרבנו פהרה"א ז"ע היה אופר בבוקר בין כל ברכה וברכה פסוקי יחודים של תנ"ך, ואין כאלאינו, ועלינו לשבח, ועל כן נקוה לך, ואתה נגלית של שפ"ע דר"ה..
- יא. כשהאיר היום היו רבותינו פתעטפים בטלית פיוחד [קטן פהטלית שהתפללו בו אח"כ שחרית] והניחו תפילין של רש"י ול"ת בבת אחת, וקראו קריאת שפע, וקראו פתוך הספר הנ"ל, ולפדו זמן פה.

השפור השבועי

השפור השבועי בפ"ט מאקיים ככל יום

מושי כשעה 21:30

כביא משפחה 3 אור 404/21

טלפון – 029964160